

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-11-2020

« Redreça el teu cor, sigues valent i no t'espantis en els moments difícils. Agafa't al Senyor, no te n'apartis, que a la fi de la vida seràs enaltit. Accepta tot el que et pugui venir i sigues pacient quan et vegis humiliat; perquè, com en el foc es prova l'or, en la forn de la humiliació són provats els escollits. En les malalties i en la pobresa, fes confiança a Déu. Confia en Déu i ell t'ajudarà, vés pel camí dret i espera en ell. Vosaltres que venereu el Senyor, compteu que és misericordiós; no us allunyeu d'ell, no fos cas que caiguéssiu.» (Siràcida 2,2-7).

Generalment, és el pobre qui allarga la mà. En canvi, el Senyor ens diu que som nosaltres els primers que hem "d'estendre la mà" als pobres. Així ens ho diu el llibre de la Siràcida (7,32). El Papa Francesc ha escollit aquests versets per marcar la pauta de la IV Jornada Mundial dels Pobres d'aquest any, (es celebra el penúltim diumenge de l'any litúrgic). Ha volgut que aquesta jornada fos signe de l'any jubilar de la misericòrdia. Aquest 15 de novembre ens unim a la reflexió del Papa.

D'entrada, "estendre la mà", fa descobrir, a qui ho fa, que dins nostre existeix la capacitat de fer gestos que donen sentit a la vida. Quantes mans esteses veiem durant el dia! Però passa que la pressa ens arrossega a una gran indiferència. D'aquesta manera ja no sabem reconèixer el gran bé que, en silenci i amb gran generositat, es realitza cada dia.

La pandèmia, que va arribar de cop, ens va agafar desprevinguts, provocant-nos una gran sensació de desorientació i d'impotència. El temps que vivim ha posat en crisi moltes certeses. Ens sentim més pobres i dèbils, perquè experimentem el sentit dels límits i la restricció de la llibertat. Les nostres riqueses espirituals i materials es veuen desafiades. Hem descobert que tenim por.

Però també hem redescobert l'important que és posar la mirada en el que és essencial. Hem madurat l'exigència d'una nova fraternitat, capaç d'ajudar i d'estimar. I, per descomptat, hem redescobert el valor de la pregària, com a àncora de salvació. Ens aferrem a la misericòrdia de Déu que no ens abandona, encara que sovint als nostres ulls, ens sembli que es fa el sord al crit de dolor i consternació dels seus fills. En la misericòrdia tot es rebel·la, en l'amor misericordiós del Pare tot té solució. Al cap i a la fi, el que queda és la misericòrdia de Déu!

A vegades és dur i se'ns fa difícil acceptar i viure la misericòrdia. La misericòrdia de Déu -si és que se li permet actuar- despulla, deixa al descobert, consumeix en l'amor. Ens salva fent-nos nous, però ens fa renéixer a partir d'un part dolorós. La misericòrdia

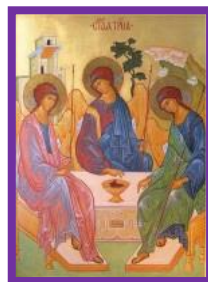
de Déu sap i veu el que nosaltres no sabem, ni veiem. I des de que es va manifestar en la creu de Crist, hem d'abandonar-nos a ella en plena confiança. Queden les preguntes. Els dubte i els interrogants marcant el fons del nostre cor. Hi són per recordar-nos la nostra condició de viatgers i peregrins. Tot això si la misericòrdia "ens la prenem seriosament".

Ens encomanem a Maria, la dona dels dolors, mare de l'esperança i de la misericòrdia, que ens diu: "No tingueu por". Com per repetir-nos contínuament el saludo que li fa l'àngel: "Res és impossible per Déu..." La seva mirada maternal es troba amb la nostra, un xic desconcertant i poruga. I ella, la mare de Jesús i mare nostra, assumeix com a seves les nostres tristeses i les nostres angoixes, eixuga les nostres llàgrimes, ens estova el cor, ens dóna tranquil·litat i ens consola.

Com fan les mares, ens repeteix amb insistència: "No tingueu por!" Jesús és amb vosaltres, i us recolza sempre però sobretot en aquests temps tan difícils. "No tingueu por!". Ella, la mare de tot creient roman a les nostres llars plens de tanta soledat. És al costat del llit dels malalts i moribunds perquè no es sentin sols. Es queda amb nosaltres, tots els dies, per fer-nos descobrir els signes de l'infinit amor de Déu.

Que la pregària a la Verge Maria, "la mare dels pobres", ens uneixi a tots. I a tothom qui serveix en el nom de Crist. I que la pregària transformi "la mà estesa" en una abraçada de fraternitat retrobada.

Demanam a Magdalena Aulina -qui durant la seva vida va "estendre" i va "oferir" les seves mans als pobres, tant intercedeixi per nosaltres Providència.

espiritualment com material - que davant la verge i mare de la

